

RETSMØDERAPPORT
i de forenede sager C-15/91 og C-108/91 [°]

Indhold

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger	I - 6064
A — Sagens baggrund	I - 6064
B — Relevante retsforskrifter	I - 6064
C — Virkningerne af forordning nr. 3899/89 ifølge sagsøgerne; søgsmålene	I - 6066
D — Retsforhandlinger	I - 6067
II — Parternes påstande	I - 6067
A — Passivitetssøgsmålet (sag C-15/91)	I - 6067
B — Annullationssøgsmålet (sag C-108/91)	I - 6067
III — Parternes anbringender og argumenter vedrørende formalitetsspørgsmålet i de to sager	I - 6068
A — Passivitetssøgsmålet (sag C-15/91)	I - 6068
1. Kommissionens indlæg	I - 6068
2. Sagsøgernes indlæg	I - 6068
B — Annullationssøgsmålet (sag C-108/91)	I - 6070
1. Kommissionens indlæg	I - 6070
2. Sagsøgernes indlæg	I - 6072

[°] Processprog: tysk.

I — Faktiske omstændigheder og retshandlinger

A — Sagens baggrund

Firmaerne Josef Buckl & Söhne OHG, Nordmark Geflügel Erzeugergemeinschaft GmbH, Georg Stolle GmbH & Co. KG samt Geflügelzucht Wichmann GmbH & Co. KG Geflügelschlachtereier (herefter benævnt »sagsøgerne«) driver en række ande- og gæselslagterier i Forbundsrepublikken Tyskland. De køber dyrene levende hos tyske fjerkræavlere og foretager ifølge deres egne oplysninger over 80% af slagtingen af ænder og over 85% af slagtingen af gæs i Tyskland. Bortset fra sagsøgerne findes der i Tyskland kun nogle få mindre ikke-automatiserede slagterier med en sæsonbetonet produktion samt et stort antal små fjerkræavlere, som sælger lokalt og direkte til forbrugerne.

I Tyskland produceres der færre ænder og gæs end der konsumeres, hvorfor det tyske marked er afhængig af indførsel udefra. Af de ca. 45 000 tons ænder, som blev konsumeret i Tyskland i 1989, blev udtrykt i grove tal, ca. 55% produceret inden for landets grænser og ca. 45% importeret, hvoraf ca. 25% hidrørte fra de øvrige medlemsstater, 10% fra Ungarn og 7,5% fra Polen. For så vidt angår gæs er selvforsyningen endnu ringere, idet kun ca. 15% af de 21 000 tons gæs, som i 1989 blev konsumeret i Tyskland, var produceret inden for landets egne grænser, mens 85% blev importeret, hvoraf ca. 50% hidrørte fra Polen, 33% fra Ungarn og kun 0,5% fra de øvrige medlemsstater.

Fællesskabets produktion er beskyttet mod tilstrømning af produkter fra tredjelande ved en importafgift, der blev indført som led i den fælles markedsordning for fjerkrækød (markedsordningen blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75 af 29.10.1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød, EFT L 282, s. 77).

B — Relevante retsfor skrifter

I 1989 besluttede Rådet at træffe foranstaltninger til fremme af samhandelen med Polen og Ungarn.

Med henblik herpå udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 3899/89 af 18. december 1989 om nedsættelse i 1990 af importafgifterne for visse landbrugsprodukter med oprindelse i udviklingslande (EFT L 383, s. 125, herefter benævnt »forordningen«). Selv om forordningen formelt havde karakter af en generel præferenceordning, er det ubestridt, at dens væsentligste formål var at yde støtte til Ungarn og Polen.

Det hedder således udtrykkeligt i den første betragtning til forordningen:

»Polen og Ungarn har begge været udsat for en sådan svækkelse af deres økonomiske situation, at de står over for lignende problemer som de lande, der hidtil har været omfattet af de generelle præferencer; de bør derfor nyde godt af de generelle præferencer, således at deres eksportindtægter kan øges med henblik på stimulering af deres økonomiske udvikling, fremme af deres industrial-

sering og øgning af deres vækstrate; de bør kun nyde godt heraf for varigheden af deres økonomiske omstrukturering, som kan anslås til fem år, og uden at der gribes ind i den årlige karakter af Fællesskabets generelle præferenceordning.«

Det fremgår bl.a. af bilaget, at der for en mængde på 3 000 tons ænder og 25 000 tons gæs gælder en nedsat importafgift på 50%.

Artikel 4 bestemmer dog følgende:

I forordningens tredje betragtning udtales det, at der

»med henblik herpå ... afhængigt af produktet [bør] indrømmes en præference i form af en afgiftsnedsættelse begrænset til en fast mængde«.

Med henblik herpå bestemmer artikel 1:

»Fra den 1. januar og indtil den 31. december 1990 anvendes en nedsat afgift ved indførsel til Fællesskabet af de i bilaget nævnte produkter og på de i samme bilag fastsatte vilkår.«

Artikel 2, stk. 1, er affattet således:

»Produkterne i bilaget kan indføres i Fællesskabet til de nedsatte afgiftssatser, som er angivet ud for hvert af dem, inden for rammerne af globale faste mængder til nedsat sats, hvis størrelse er angivet i kolonne 5 i nævnte bilag.«

»Konstaterer Kommissionen, at der til Fællesskabet indføres produkter, der omfattes af den i artikel 1 omhandlede ordning, til priser, som forvolder eller truer med at forvolde fællesskabsproducenter, der fremstiller lignende eller direkte konkurrerende produkter, alvorlig skade, kan de i Fællesskabet anvendte afgifter genindføres delvis eller fuldt ud for de pågældende produkter over for de lande eller territorier, som er årsag til den nævnte skade. Sådanne foranstaltninger kan ligeledes træffes i tilfælde af alvorlig skade eller trussel om alvorlig skade i en enkelt af Fællesskabets regioner«.

Med henblik herpå bestemmer artikel 5:

»1. For at sikre anvendelsen af artikel 4 kan Kommissionen ved en forordning beslutte, at den normale afgift skal genindføres for en bestemt periode.

2. Såfremt en medlemsstat har anmodet Kommissionen om at gribe ind, tager den stilling hertil inden for en frist på højst ti arbejdsdage fra tidspunktet for anmodningens modtagelse og underretter medlemsstaterne om, hvilke afgørelser der er truffet i forbindelse med anmodningen.

3. Enhver medlemsstat kan indbringe den af Kommissionen trufne foranstaltning for Rådet inden for en frist på ti arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor der blev givet meddelelse om foranstaltningen. Foranstaltningens indbringelse for Rådet har ikke opsættende virkning. Rådet træder straks sammen. Det kan med kvalificeret flertal ændre eller ophæve den pågældende foranstaltning inden for en frist på 30 dage fra indbringelsen.«

C — Virkningerne af forordning nr. 3899/89 ifølge sagsøgerne; søgsmålene

Ifølge sagsøgerne medførte importafgiftens nedsættelse et prisfald i 1990 på de importerede ænder og gæs, og som følge af den øgede konkurrence, et prisfald på de ænder og gæs, som produceres i Forbundsrepublikken Tyskland. Desuden faldt den tyske produktion af andekød på grund af de massive indførsler af lavprisprodukter fra Ungarn og Polen.

Sagsøgerne rettede derfor en række henvendelser såvel til de tyske myndigheder som til Kommissionen, hvorved de henledte opmærksomheden på det alvorlige tab, som de havde lidt.

Da disse henvendelser imidlertid ikke gav noget resultat, indgav sagsøgerne den 26. september 1990 en ansøgning, hvorved de med henvisning til forordningens artikel 4 anmodede Kommissionen om at genindføre de fulde importafgifter for de ænder og gæs, som hidrører fra Ungarn og Polen.

Da Kommissionen ikke besvarede denne skrivelse inden udløbet af tomånedersfristen

i EØF-traktatens artikel 175, indgav sagsøgerne et passivitetssøgsmål ved Domstolen, hvori stævningen blev indleveret til Domstolens Justitskontor den 16. januar 1991. Dette er genstanden for sag C-15/91.

To dage senere blev sagsøgernes ansøgning af 26. september 1990 afslået ved skrivelse af 18. januar 1991 fra generaldirektøren for landbrug, Legras. Han anførte på Kommissionens vegne i skrivelsen, at den i 1990 konstaterede tilbagegang på det tyske marked for ænder ikke beroede på, at importafgiften på ænder og gæs med oprindelse i Ungarn og Polen var blevet nedsat, men på den i 1989 overskydende fællesskabsproduktion, der var blevet stærkt udvidet, og på leveringerne fra det tidligere Østtyskland, samt på den øgede indførsel fra andre medlemsstater eller fra andre tredjelande end Ungarn og Polen. Desuden anførtes, at det af handelspolitiske grunde var udelukket at bringe de indrømmelser til ophør, som var ydet de to sidstnævnte lande.

Generaldirektøren underrettede endvidere sagsøgerne om, at ordningen med de nedsatte importafgifter var blevet forlænget et år ved Rådets forordning (EØF) nr. 3843/90 af 20. december 1990 om nedsættelse i 1991 af importafgifterne for visse landbrugsprodukter med oprindelse i udviklingslande (EFT L 370, s. 121).

Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. marts 1991, indgav sagsøgerne herefter i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, et annulationssøgsmål vedrørende nævnte skrivelse af 18. januar 1991, som ifølge sagsøgerne er en beslutning. Dette er genstanden for sag C-108/91.

D — *Retsforhandlinger*

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Ved kendelse af 19. november 1991 har Domstolen forenet sagerne C-15/91 og C-108/91 med henblik på såvel den skriftlige og den mundtlige forhandling som på dommen.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at afholde mundtlig forhandling udelukkende vedrørende formalitetsspørgsmålene uden at foranstalte forudgående bevisoptagelse.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

B — *Annulationsøgsmålet (sag C-108/91)*

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstand:

A — *Passivitetssøgsmålet (sag C-15/91)*

- annullation af Kommissionens beslutning af 18. januar 1991, hvorved denne afslog sagsøgernes ansøgning om fuldt ud at genindføre de importafgifter, som anvendes på bestemte mængder ænder og gæs med oprindelse i Polen og Ungarn, og som var blevet nedsat til 50% ved Rådets forordning (EØF) nr. 3899/89.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

Kommissionen har under henvisning til procesreglementets artikel 91, stk. 1, nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød (EFT L 282, s. 77) samt Rådets forordning (EØF) nr. 3899/89 af 18. december 1989 om nedsættelse i 1990 af importafgifterne for visse landbrugsprodukter med oprindelse i udviklingslande, idet den har undladt fuldt ud at genindføre de importafgifter for ænder og gæs med oprindelse i Ungarn og Polen, som var blevet nedsat til 50% ved forordning nr. 3899/89.

- Afvisning.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter vedrørende formalitetsspørgsmålet i de to sager

A — *Passivitetsspørgsmålet (sag C-15/91)*

1. Kommissionens indlæg

Til støtte for sin afvisningspåstand har Kommissionen anført, at genindførelsen af den fulde importafgift for ænder og gæs fra Ungarn og Polen udelukkende kan ske i form af en forordning, hvilket i øvrigt udtrykkeligt fremgår af forordningens artikel 5, stk. 1. Da en genindførelse af den fulde importafgift vil stride mod den nuværende retstilstand med en nedsat importafgift, bør en retsakt herom i sagens natur have samme juridiske form som den gældende retsakt.

Efter Domstolens faste praksis — jf. herom navnlig dom af 15. januar 1974 (sag 134/73, Holtz og Willemsen mod Rådet, Sml. s. 1), af 28. marts 1979 (sag 90/78, Granaria mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1081), af 11. juli 1979 (sag 60/79, Producteurs de vins de table et vins de pays mod Kommissionen, Sml. s. 2429, på s. 2433) og af 17. maj 1990 (sag C-87/89, Sonito mod Kommissionen, Sml. I, s. 1981) — kan forordninger hverken på grund af deres form eller juridiske karakter betegnes som retsakter, der ifølge EØF-traktatens artikel 175, stk. 3, kan være rettet til fysiske eller juridiske personer.

Kommissionen har dog anerkendt, at fysiske eller juridiske personer i henhold til trakta-

tens artikel 173, stk. 2, efter Domstolens praksis kan indgive annullationsspørgsmål vedrørende forordninger, som berører dem umiddelbart og individuelt. Kommissionen har her henvist til dom af 6. oktober 1982 (sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463) og af 24. februar 1987 (sag 26/86, Deutz und Geldermann mod Rådet, Sml. s. 941). Efter Domstolens praksis er det dog en forudsætning for at anse personer for individuelt berørt af en forordning, at denne griber ind i deres retstilling på grund af faktiske omstændigheder, der adskiller dem fra alle andre og individualiserer dem på lignende måde som en adressat.

Den foranstaltning om genindførelse af den fulde importafgift, som sagsøgerne har rejst krav om, vil imidlertid være en retsakt af almengyldig karakter. Den vil nemlig ikke blot berøre sagsøgerne, som kun repræsenterer en del af ande- og gæseslagterne i Tyskland, men også ande- og gæseavlerne, de øvrige slagterier samt importørerne. Søgsmålet må derfor afvises ifølge EØF-traktatens artikel 175, ligesom det må det ifølge artikel 173.

2. Sagsøgernes indlæg

Sagsøgerne er enige med Kommissionen i, at der må gælde samme betingelser for at realitetspåkende et passivitetsspørgsmål, som er anlagt til påtale af en undladelse af at udstede en forordning, som der gælder for et annullationsspørgsmål, nemlig at de pågældende fysiske eller juridiske personer er umiddelbart og individuelt berørt af den omhandlede forordning, som anført i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.

Ovennævnte dom af 6. oktober 1982 i sagen Alusuisse, som Kommissionen har påberåbt sig, er ifølge sagsøgerne ikke relevant for den foreliggende sag. Domstolens hovedbegrundelse for i nævnte dom at nægte private adgang til at indgive annullationsøgsmål vedrørende en forordning var nemlig, at de kunne sikre beskyttelsen af deres individuelle rettigheder ved et sagsanlæg ved de nationale domstole til prøvelse af de retsakter, som var udstedt i medfør af forordningen. Dette er imidlertid ikke muligt i den foreliggende sag, da der ikke i medfør af den i denne sag omhandlede forordning er udstedt nogen national retsakt, som vedrører sagsøgerne. Den skade, som sagsøgerne har lidt, er derimod direkte forvoldt dem ved de retsakter, hvorved deres konkurrenter, dvs. importørerne af ænder og gæs med oprindelse i Ungarn og Polen, blev favoriseret.

Domstolen har afsagt en række andre domme på dumpingområdet, som er langt mere relevante for den foreliggende sag.

For det første har Domstolen i dom af 14. marts 1990 (forenede sager C-13/87 og C-150/87, Nashua Corporation mod Kommissionen, Sml. I, s. 719, på s. 767) fastslået, at virksomheder kan indgive annullationsøgsmål vedrørende en forordning, skønt de ikke er angivet heri, såfremt de kan godtgøre, at Kommissionens eller Rådets retsakter omhandler dem, eller de har været inddraget i de forudgående undersøgelser. For det andet har Domstolen i dom af 14. marts 1990 (sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781) fastslået, at også de importører, hvis salgspriser er blevet lagt til grund ved fastsættelsen af eksportprisen, må anses for umiddelbart og individuelt berørt. Omstændighederne i den foreliggende sag er af helt tilsvarende karakter. Kommissionen var nemlig, da den iværk-

satte de forudgående undersøgelser og efterprøvede, om der forelå de nødvendige betingelser for at iværksætte foranstaltninger til beskyttelse af fællesskabsproducenter efter forordningens artikel 4, forpligtet til at tage hensyn til de salgspriser, som anvendes af sagsøgerne, der repræsenterer størsteparten af den tyske ande- og gåseproduktion.

I øvrigt er det sagsøgernes opfattelse, at de befinder sig i den samme situation, som forelå i dommen af 1. juli 1965 i de forenede sager 106/63 og 107/63 (Töpfer, Sml. 1965-1968, s. 67, org. ref.: Rec. s. 525). Her tog Domstolen et søgsmål fra en række importører under realitetspåkendelse, som var indgivet vedrørende en beslutning, der var rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, da Kommissionen kunne vide, at beslutningen udelukkende berørte de pågældende importørers interesser. Også i den foreliggende sag kunne Kommissionen i kraft af den udvekslede korrespondance og de indledende drøftelser, vide, at det hovedsagelig, eller endog udelukkende, var sagsøgerne, som var berørt af afslaget på at genindføre den fulde importafgift.

Videre har sagsøgerne anført, at de tillige klart adskiller sig fra alle andre i kraft af det tab, som de har lidt. Deres situation kan derfor sammenlignes med den situation, som forelå i dommen af 31. marts 1977 i sag 88/76 (Exportation des sucres mod Kommissionen, Sml. s. 709), hvori Domstolen tog et søgsmål vedrørende en forordning under realitetspåkendelse under hensyn til, at forordningen vedrørte en velafgrænset kategori af eksportlicenser og dermed kun berørte de fysiske eller juridiske personer, til hvem disse eksportlicenser kunne være udstedt. I dommen af 13. maj 1971 (forenede sager 41/70-44/70, Fruit Company mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 83, org. ref.: Rec. s. 411) fandt Domstolen, at den forordning, som var anfægtet

af de juridiske personer i sagen, ikke var en almenyldig retsakt, men måtte betragtes som en samling individuelle beslutninger, skønt Kommissionen havde udstedt dem som en forordning. Endvidere har sagsøgerne henvist til dommene af 17. september 1980 (sag 730/79, Philip Morris mod Kommissionen, Sml. s. 2671), af 1. februar 1984 (sag 1/84 R, Ilford mod Kommissionen, Sml. s. 423) samt af 27. november 1984 (sag 264/81, Savma mod Kommissionen, Sml. s. 3915), hvori Domstolen ligeledes tog en række annullationssøgsmål vedrørende forordninger under realitetspåkendelse.

Sagsøgerne finder, at Domstolens praksis, når den anvendes på de her i sagen omhandlede retsfor skrifter, må føre til, at sagsøgerne i kraft af artikel 4 i forordning nr. 3899/89 er individualiseret såvel i processuel som i materielretlig henseende.

I materielretlig henseende påhviler der ifølge artikel 4 Kommissionen en forpligtelse til at iværksætte foranstaltninger til beskyttelse af de fællesskabsproducenter, som har lidt skade. Det fremgår således bl.a. af dommen af 26. juni 1990 (sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477), at når en forordning giver fysiske eller juridiske personer en særlig beskyttelse, må disse også have mulighed for at gennemtvinge de krav, der nyder en sådan retsbeskyttelse, og anlægge sag med henblik herpå. Såfremt sagsøgerne afskæres fra at anlægge sag mod Kommissionen til påtale af dennes undladelse af, ved udstedelse af en forordning, at træffe de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger, vil sagsøgerne blive berøvet enhver retsbeskyttelse trods de betydelige tab, de har lidt, og som de fortsat risikerer at lide. Sagsøgerne råder ikke over andre retsmidler, navnlig ikke ved de nationale domstole, da der ikke er udstedt nogen bebyrdende national retsakt vedrørende dem.

B — Annullationssøgsmålet (sag C-108/91)

I processuel henseende påhviler der ifølge artikel 4 Kommissionen en forpligtelse til at efterprøve, om Fællesskabets producenter af lignende eller direkte konkurrerende produkter har lidt en alvorlig skade. Kommissionen er herved forpligtet til at foretage undersøgelser og navnlig undersøge de priser, som anvendes af Fællesskabets producenter. Da importafgiftens genindførelse i øvrigt kan begrænses til en bestemt region af Fællesskabet, var Kommissionen forpligtet til at undersøge situationen i Tyskland, hvor de fire sagsøgere er de eneste producenter af ænder og gæs, som konkurrerer med tilsvarende produkter importeret fra Ungarn og Polen til nedsatte priser. Allerede som følge af disse processuelle forpligtelser må sagsøgerne anses for at være individuelt berørt.

1. Kommissionens indlæg

Indledningsvis har Kommissionen anført, at annullationssøgsmålet må afvises, så længe der verserer et passivitetssøgsmål. Sagsøgerne har nemlig ingen retlig interesse i et sådant annullationssøgsmål, da deres krav efterprøves af Domstolen under passivitetssøgsmålet. Kommissionen har herved henvist til dommene af 14. december 1962 (forenede sager 5/62-11/62, 13/62, 14/62 og 15/62, San Michèle mod Den Høje Myndighed, Sml.

1954-1964, s. 357, org. ref.: Rec. 859), af 16. december 1963 (sag 14/63, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org. ref.: Rec. s. 719), af 18. november 1970 (sag 15/70, Chevalley mod Kommissionen, Rec. s. 575) og af 8. marts 1972 (sag 42/71, Nordgetreide mod Kommissionen, Sml. s. 41, org. ref.: Rec. s. 105), og heraf udledt, at bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 173 og 175 må anses for at udgøre et og samme retsmiddel. Såfremt betingelserne for anvendelsen af en af disse to traktatbestemmelser er opfyldt, bortfalder den retlige interesse i at anvende den anden traktatbestemmelse.

Kommissionens væsentligste formalitetsindsigelse er dog den samme som i passivitets-søgsmålet, nemlig at sagsøgerne ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den begærede beslutning om genindførelse af den fulde importafgift. I dommen af 1. marts 1966 (sag 48/65, Lütticke mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 169, org. ref.: Rec. s. 27) afviste Domstolen i øvrigt et søgsmål vedrørende afslaget på en ansøgning om udstedelse af en retsakt, som ikke skulle udstedes til sagsøgerne.

Til støtte for sin opfattelse har Kommissionen videre anført, at de domme, sagsøgerne har henvist til, er irrelevante.

Hvad angår for det første den påståede lighed mellem den foreliggende sag og de anførte dumpingsager, har Kommissionen anført, at dommene af 14. marts 1990 i de nævnte sager Nashua Corporation og Gestetner Holdings ganske beror på den særlige antidumpingprocedure, som er detaljeret

angivet i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1). Denne procedure forudsætter bl.a. intervention fra såvel eksportørerne som importørerne, hvilket gør det muligt at identificere disse. Inden for landbrugsområdet gælder der derimod ikke nogen udtrykkeligt reguleret høringsprocedure. Desuden er antallet af de pågældende erhvervsdrivende ikke begrænset. Endelig påhviler der Kommissionen en pligt til intervention under en antidumpingprocedure, når visse nærmere betingelser er opfyldt, hvilket efter artikel 4 og 5 i den her i sagen omhandlede forordning til en vis grad beror på Kommissionens skøn.

Dommen af 1. juli 1965 i den førnævnte af sagsøgerne påberåbte sag, Töpfer, adskiller sig klart fra den foreliggende sag, idet den vedrørte de importører, som havde ansøgt om en importlicens på en bestemt dato, hvorfor Kommissionen kunne vide, at dens beslutning udelukkende vedrørte disse importørers interesser. Ifølge dommen af 15. juli 1963 (sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197) vil andre end en beslutnings adressater ikke kunne anses for individuelt berørt, når den pågældende beslutning berører dem som følge af, at de udøver en handelsvirksomhed, som når som helst kan udøves af hvem som helst og derfor ikke individualiserer dem på lignende måde som adressaten. I den foreliggende sag er sagsøgerne ikke de eneste, som er berørt af, at importafgiften ikke blev genindført fuldt ud, idet dette også berørte de øvrige slagterier, producenter og importører.

Også alle de øvrige domme, som sagsøgerne har henvist til, vedrørte, som det var tilfældet i Töpfer-sagen, en personkreds, som var klart afgrænset på grund af særlige forhold. Således vedrørte førnævnte sag, Fruit Company, importlicenser, som der var indgivet ansøgning om i en bestemt uge, og hvis antal var kendt. Det samme gjaldt førnævnte sag, Exportation des sucres, hvori Domstolen opstillede yderligere et kriterium for individualiseringen, nemlig at de pågældende erhvervsdrivende havde opnået forudfastsættelse af restitutioner. Også Ilford-sagerne drejede sig om visse nærmere angivne personer, som var beskrevet ved bestemte i fortiden afsluttede handlinger, idet de havde indgivet ansøgning om importdokumenter før det tidspunkt, da den anfægtede beslutning blev vedtaget, men efter, at den var trådt i kraft. Dette var også tilfældet i førnævnte Savma-sag, hvori betingelserne for den licitation, som sagsøgerne havde deltaget i, efterfølgende var blevet ændret. Endvidere finder Kommissionen, at sagsøgernes henvisning til førnævnte dom i Philip Morris-sagen er irrelevant, da formalitetsspørgsmålet overhovedet ikke blev behandlet i dommen.

Om førnævnte dom i Sofrimport-sagen har Kommissionen anført, at Domstolen ikke indrømmede alle importører af transitvarer mulighed for at gennemtvinge et retligt krav om, at Kommissionen iværksatte beskyttelsesforanstaltninger, men kun de importører, hvis varer var undervejs på tidspunktet for vedtagelsen af den omhandlede forordning, og som dermed tilhørte en personkreds, som klart kunne afgrænses.

Kommissionen er heller ikke overbevist om rigtigheden af den argumentation, som sag-

søgerne støtter på dommen af 6. oktober 1982 i førnævnte Alusuisse-sag. Heri fastslog Domstolen ganske vist, at private skal kunne anlægge sag ved Domstolen, når de ikke har mulighed for at anlægge sag ved de nationale domstole vedrørende individuelle retsakter, som er vedtaget af nationale myndigheder i medfør af fællesskabsforordninger. Denne begrundelse havde imidlertid en subsidiær karakter, idet Domstolen afviste sagen allerede på grundlag af selve den anfægtede retsakts beskaffenhed og retsvirkninger, og fastslog, at den ikke opfyldte kravet om, at den skal berøre sagsøgerne individuelt. En modsat opfattelse ville da også føre til helt urimelige resultater, da institutionernes beføjelse til at udstede generelle retsakter i så fald altid ville kunne anfægtes af private i de tilfælde, hvor beføjelsen anvendes til at udstede — eller til ikke at udstede — umiddelbart anvendelige forordninger, som ikke skal gennemføres af de nationale myndigheder.

Efter Kommissionens opfattelse vil private under de foreliggende omstændigheder højst kunne anlægge et erstatningssøgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 215.

2. Sagsøgernes indlæg

Sagsøgerne har for det første anført, at Kommissionens skrivelse af 18. januar 1991, som indeholder et afslag på deres ansøgning, er en bindende beslutning efter traktatens artikel 189, stk. 4, og ikke en uforbindende erklæring, udtalelse eller henstilling fra en af Kommissionens tjenestegrene.

Sagsøgerne finder ikke, som hævdet af Kommissionen, at annullationssøgsmålet vedrørende denne beslutning kan afvises, blot fordi der i forvejen verserer et passivitets-søgsmål. Ud over et passivitets-søgsmål må sagsøgerne også kunne indgive annullationssøgsmål vedrørende afslaget på deres ansøgning, da de ellers kunne blive mødt med den indsigelse, at der var truffet en endelig og bindende beslutning vedrørende deres ansøgning.

I øvrigt fastholder sagsøgerne, at de er umiddelbart og individuelt berørt af den begærede beslutning om genindførelse af den fulde importafgift.

De har herved anført, at den praksis, som Domstolen har fulgt i de førnævnte domme i sagerne *Nashua Corporation* og *Gestetner Holdings*, også må finde anvendelse på dem, da de ligesom eksportørerne og importørerne i dumpingsagerne tilhører en ganske bestemt personkreds. De foretager nemlig 80% af slagtingen af ænder og gæs i Tyskland, hvorfor Kommissionen burde have taget hensyn til deres salgspriser ved undersøgelsen af, om betingelserne for at træffe beskyttelsesforanstaltninger i henhold til forordningens artikel 4 var opfyldt.

I den foreliggende sag påhvilede der, i lighed med, hvad der gælder under en antidumping-procedure, Kommissionen en pligt, og ikke blot en skønmæssig beføjelse, til at foretage indgreb. Når sagsøgerne havde godtgjort, at samtlige betingelser for at iværksætte beskyttelsesforanstaltninger var opfyldt, havde Kommissionen ikke noget andet valg end at

forhøje importafgifterne til fordel for Fællesskabets producenter. I modsat fald overskred Kommissionen sine beføjelser ved at forholde sig passivt.

Sagsøgerne har henvist til deres anbringender under passivitets-søgsmålet og gjort gældende, at de er individualiseret i forhold til alle andre personer på samme måde som adressaten for en beslutning, jf. de førnævnte domme i *Plaumann-* og *Töpfer-*sagerne. I denne forbindelse anfører de, at Kommissionen efter forordningens artikel 4 var forpligtet til at undersøge, om indførslerne fra Ungarn og Polen påførte Fællesskabets producenter en alvorlig skade, at sagsøgerne selv over for Kommissionen havde redegjort for det betydelige tab, de havde lidt, og at Kommissionen følgelig burde have taget hensyn til deres salgspriser, da den foretog sine undersøgelser på området. Alene denne forpligtelse viser, at sagsøgerne havde en individuel interesse. Den omstændighed, at også andre slagterier, producenter og importører er berørt af importafgiften, ændrer ikke herved. De øvrige fjerkræslagterier driver overvejende en regional betonet virksomhed og påvirker derfor ikke salgspriserne i Tyskland. Følgelig var Kommissionen ikke forpligtet til at tage hensyn hertil, da den foretog sine indledende undersøgelser af, om betingelserne for at iværksætte beskyttelsesforanstaltninger i henhold til forordningens artikel 4 var opfyldt.

R. Joliet

Refererende dommer